

Gregor Fon

Pes, pizda in peder

Nominacija za Grumovo nagrado 2008

I.

VLADO: Ja, zdravo ... jaz sem. Ne, danes me ne bo, če ne bo kakšne nujne stvari. S prijatelji se dobimo po ... ma kaj pa vem, po sto letih. Ne, ne ... samo kej bomo popil. Ja ... poslušaj, kaj sem ti hotel rečt ... aja ... Bom dosegljiv, ampak če ni nič nujnega, me ne klicat. Ja. Vem, da je petek. Ne, normalno ... Če je kakšna mularija, popišite, če bojo zlo pametni pa glasni, jih pa za kako uro v luknjo zapri pa starše poklič. Ja, ja ... Drugo pa – samo, če je nevarnost ponovitve ... Ne vem. Od kod nej pa jaz to vem? Dej nehej stokat! Naredi al pa povej, da ne moreš, te bomo zamenjal s kom, ki ve, zakaj ga ma. Ne. Seveda. Velja. Kam? A jaz slučajno govorim kakšen čuden pakistanski dialekt? Popisat. Pa zbrcat. Ne dobesedno. Ma dobesedno te bom jaz prišel nabrcat, če boš še take bedarije klatil. Ma nisi ti agresivnega vidu ... Nič, nič ... Ne, vse je v redu. Kaj? S kom se dobim? Zakaj te pa zanima? V bistvu ja. Kako pa ti to veš? Aja? Ja, v redu, bom ... Od kod se pa vidva poznata? Aja? No, vsak dan kaj novega ... Sej bi rekel, da se poznata. A sta se v šiviljskem krožku spoznala? ... Kaj? Katero obleko? Za koga? Ej. Takole se zmeniva. Jaz bom pozabil, kaj si rekel, ti boš pa potegnil, če bo treba. Izmeno! Kaj družga pa lahk – ma kaj se sploh pogovarjam s tabo? Preklet pe- (*spusti telefon in ga pokrije*). Ne morem verjet. A zdej me bo vsak vaški buzerant v glavo jebal? Pa še rečt mu nič ne moreš ... Kurcu majhnemu. (*Izdihne – miri se, dvigne telefon, nadaljuje pogovor.*) Poslušaj, Sandi, jaz bom pri Stanetu. Če bo kar koli res nujnega, me pokliči. Velja? Okej. Ja, bom pozdravil ... Sej sem rekel ... Pa kaj se v rito nabijata, še bomboniero pa vrtnice mu pošlji ... Halo? Halo? (*Gleda telefon, zveza je očitno prekinjena.*) Pes, pizda in peder, poklopil mi je ...

Mogoče je pa prekinilo. Ma ta signal je res ... Kot da bi kravi iz riti telefoniral ...

Kako me je razpizdil. Pizda mala pasja pederska. Pa zdej že res vsakega vzamejo. Še malo, pa bomo črnice pa Turke jemal. Pa še prov nam je. Kaj se pa ne spravimo nič naredit.

Kje sta zdej tadv idota? A mislita, da sem histerična tinejdžerka pa da bom celo noč pred vrati kampiral? Al kaj ... kurac. (*Pogleda na uro.*) Čudno. Po navadi sta točna. Po navadi ... (*Se nasmehne.*) Kot da bi se vsak dan skupaj visel. Kaj pa govoriš, Vlado. Pejt rajši nekej spit. (*Odide.*)

II.

DARKO (*Pride, zagleda Vladov plašč. Okleva, sleče svoj plašč, s pogledom išče obešalnik in ga odloži na stol poleg. Sede. Gleda naokoli. Iz žepa potegne mobli jo, vtipka številko, očitno znano.*):

Kako si, mucica? (*Posluša, oseba na drugi strani je očitno precej zgovorna.*) Ne, nista še. Ne vem, mislim, da je eden že tukaj. Ker je – halo? Halo? Haaalo? Lubi, me slišiš? Ne, ne razumem te. Čakaj. (*Vstane, gre po prostoru, išče signal.*) Me zdej slišiš? (*Se ustavi.*) No, zdej te sli – Halo? Ja, tukaj sem. Ne. Ne verjamem. Kakšno pivo, pa pridem. Vem, da greva jutri k zdravniku. Ne. Takoj, ko bom lahko, pridem, ker – halo? Halo? Čakaj ... (*Dviga telefon, išče signal, na koncu ga najde nekje v višini stegnjene roke. Glasno govori v telefon, ki ga ima v dvignjeni roki.*) Ljubica, slab signal je. Rad te mam. Lupčke ... Te pokrijem, ko pridem ... (*Pošilja poljube. Medtem Vlado pride od točilnega pulta. S steklenico v roki se ustavi. Opazuje prizor, ki ga očitno zabava. Odpije malo piva, se nasloni na steno, kot da bi opazoval tekmo na lokalnem igrišču.*)

Ljubica ... Me slišiš? *Spet prisloni telefon k ušesu, posluša, pogleda telefon, prekine zvezo.*) Ma itak je –

VLADO: Kaj je, stari? Maš probleme z vezo?

DARKO (*zaloten*): Ne ... mislim, v redu sva – (*Dojame, se prisiljeno nasmehne.*)

Stari! Kje si? (*Stopi k Vladu, objameta se in potrepljata po hrbtih.*)

Kako gre? Gospod – kaj si zdej – višji inšpektor?

VLADO: Ne še. Boš pivo?

DARKO: Ma v bistvu –

VLADO: Tamle je šank. Pa še meni enga prinesi. (*Se reži, Darko zastane.*) Ma hecam se – kaj boš? Pivo?

DARKO: Temno. Malo.

VLADO (*odhaja*): Takoj bom. A kaj veš, kje je Drago?

DARKO (*za njim*): Ne vem, sem mislil, da bo tukaj. Slišala sva se popoldne, ampak na kratko, in potem sem ... (*Dojame, da je Vlado že odšel.*) ... potem sem moral k zdravniku. (*Pogleda, ali ga je kdo videl, sede, se začne intenzivno ukvarjati s telefonom.*)

III.

VLADO: Kje pa misliš, da je?

DARKO: Ne vem ... Bo že prišel ...

VLADO: In? Kako gre?

DARKO: Ne bom se hvall, ampak ...

VLADO, DARKO (*hkrati*): Je blo že slabš ... (*Se zarežita.*)

VLADO: Si v redu?

DARKO: Ja. Sem. Velik novih stvari. Mislim, sej veš, kako je v teh letih ...

VLADO: Ne vem, katera leta misliš, ampak če so tvoja, najbrž vem ...

DARKO: Ja, ja, sej vem ... kako bi lahko pozabil. Dva meseca, šest dni, petnajst ur in devet minut si starejši od mene ... In ne, ne bom ti šel po cigarete.

VLADO (*se reži*): Sej bom itak nehal.

DARKO: Kako gre tebi? Razen tega, da je blo že slabš.

VLADO: Pa, je blo že slabš. Sej veš, dela se, pa se koga sreča, pa se kej zgodi, pa se spet dela ... In tako. V bistvu nič posebnega. Zakaj smo se pa moral zbrat kot Sveti trije kralji v petek zvečer?

DARKO: A ni lepo, da se vidimo? Sej se sto let nismo.

VLADO: Ne seri. Tud zadnjega pol leta bi blo lepo, če bi se kej videli, pa nobeden od vaju ni mel časa. Zdej pa kar naenkrat nujno pa brez izgovorov, pa takoj v petek pa taka jajca. Kaj, maš napad kolegialne ljubezni?

DARKO: Okej. Nekej vama mam za povedat.

VLADO: No, potem pa povej.

DARKO: Bova počakala, človeka.

VLADO: Kakor hočeš. Kaj boš pil?

DARKO: Kav. Kapučino s hladnim mlekom.

VLADO: Fino. Kaj boš pa pil?

DARKO: A ... A ni mal zgodej za ...

VLADO: Jaz sem kavo že spil. In če maš res take blazne novice, bi blo najbrž lepo nazdravit ... Kaj boš?

DARKO: Ne vem ... Malo pivo?

VLADO: Super. Tamle je šank.

DARKO (*Za sekundo zmrzne.*)

VLADO: Ma dej, ne seri, sej te samo zajebavam.

DARKO: Ne, se spodobi, da jaz častim.

VLADO: Enkrat za spremembo najbrž res, ja. (*Vstane.*) Ampak če bo najin človek zamujal vsaj približno tolik kot po navadi, boš mel še precej priložnosti, da plačaš rundo.

Kaj si rekel, da boš?

DARKO: Malo pivo? Mešano, če je.

VLADO: Dobiš.

IV.

VLADO: A boš še enega?

DARKO: Še mam, hvala ...

VLADO: Jaz pa bom še enega

DARKO: Bi rekel ...

VLADO (*ga fiksira*): Ja in?

DARKO: Nič.

VLADO (*se obrne stran, pavza*): Med delom ne pijem.

DARKO: Lepo je vedet, da trezni pazijo na nas.

VLADO (*sunkovito*): Kaj si pa mislil s tem?

DARKO: Nič.

VLADO: Ne, povej ... kaj si hotel s tem povedat?

DARKO: Sej sem ti rekel, da nič.

VLADO: Meni se ni tako zdelo.

DARKO: Narobe se ti je zdelo.

VLADO: Meni se nikoli ne zdi narobe ...

DARKO: Blagor tebi.

VLADO: Kaj si hotel s tem povedat?

DARKO: Nič. Da si lahko srečen zaradi tega ...

VLADO: Zaradi česa?

DARKO: A bi me nehal zasliševat?! Se počutim kot mulc, ki je s prijatelji ukradel dve vodki, pa so ga policaji pred trgovino dobli.

VLADO (*se reži*): Potem si že kriv ...

DARKO: Dej, ne meni prodajat teh kvazipsihopolijskih sranj.

VLADO: Tole niso bla nobena kvazipsihosranja, ampak zdrava pamet.

DARKO: Kdaj ti je pa ta pognala? A zlo boli? Zate mora to bit kot modrostni zob al pa kej tazga.

VLADO: Lepo, da si še zmeraj tko duhovit ...

DARKO: Jaz vsaj zase ne mislim, da sem. (*Vzame pivo. Hoče piti. Dojame, da je steklenica prazna. Jo odloži. Živčno gleda okoli sebe. Pogleda na uro. Vstane.*)

VLADO: Kam pa zdej? A mamó že probleme s prostato? A ga moraš bolj temeljito otrest ...

DARKO: Ti boš že vedel, ja ... Pa zakaj bi moral to prenašat ...? Mislim sem, da se lahko dobimo kot trije normalni odrasli ljudje ... Tole je pa kot v garderobi v srednji ...

VLADO: Pa kdo ti kej hoče? Dej, pomiri se, človek ... a ti kdo kej hoče?

DARKO: Telefonirat sem mislil ... Tukaj je slab signal ...

VLADO: Boš takoj ... Dej, bova mal poklepetala ... (*Se reži.*)
(*Pavza.*)

Ti res nisi več za nobeno zajebancijo ... Dej, ne jemlji vsega tko resno ... Kaj ...? Tukaj sedita stara prijatelja, pijeta pivo in čakata še enega starega prdca ... Nismo na kirurškem simpoziju al pa na kakšnem team buildingu, da bi se moral ne vem kako smrtno resno jemati.

DARKO: Kako pa ti veš, kako je na kirurškem simpoziju ...

VLADO: V bistvu ne vem. Upam, da niso taki zajebanti kot pri nas, recimo ... Mislim, človek bi od nekoga, ki odpira ljudi, pričakoval malo resnosti, ne?

DARKO: V nasprotju s tistim, ki ljudi zapira.

VLADO (*se zareži in potrepnja Darka po ramenu*): Oni odpirajo, mi zapiramo ... Dobra, dobra, ni kej ... Jo moram prodat. Živjo!

DARKO: Odlično. Če boš že prodajal, pa še kakšno naroči.

VLADO: No, tko se govori ... (*Vstane, gre iz sobe.*) Veliko temno, ne?

DARKO: Ne, majhno –

VLADO: Ma dej, ne bit pičkica ... A se vsak dan dobijo taki stari prijatelji? (*Gre, se obrne in čez ramo:*) “Če boš že prodajal, pa še kakšno naroč.” Vsaka pa tud ne rata, a? (*Odide.*)

V.

VLADO: Lepo te je videt.

DARKO: Tebe tud.

VLADO: A misliš, da bo prišel?

DARKO (*gleda na uro na telefonu*): On včasih ni zamujal.

VLADO: Aja?
DARKO (*se zareži*): No, dobro, včasih ni tko zlo zamujal.
VLADO: Aja?
DARKO (*se reži*): Okej ... sori. Mogoče sem mal živčen.
VLADO: Mogoče pa res.
A misliš, da bo prišel z limuzino?
DARKO: Ne verjamem. Najbrž je pa zamenjal tista stara korejska jajca ...
VLADO: A tistega še ni prodal?
DARKO: Nazadnje sem ga videl v njem ...
VLADO: Kdaj sta se pa vidla?
DARKO: Bolj srečala ... Pred kakšnimi tremi meseci ... Vidva se kej slišita?
VLADO: Se ... včasih. In?
DARKO: In kaj?
VLADO: Ja, kako je?
DARKO: Meni se zdi, da je v redu ... A ne gledaš televizije ...?
VLADO: Ne.
DARKO: Dej, ne zajebavaj ...
VLADO: Je nimam in je ne gledam.
DARKO: A tako ...
VLADO: Televizija samo poneumlja. Nehaš mislit s svojo glavo, če ves čas buljiš v tiste kretenarije ... In potem počasi sploh nehaš mislit ...
Televizija je za tiste, ki nimajo nobenega življenja ...
DARKO: Zdej mi boš rekel, da tud tekem ne gledaš?
VLADO: To je drugače.
DARKO: Aja ...
VLADO: To ni televizija.
DARKO: Aha ...
VLADO: Kaj zdej? A boš rekel, da ni tako?
DARKO: Ja ... Če mi rečeš, da televizija ni televizija, če gledaš tekmo, mi v bistvu ne preostane nič drugega, kot da ti verjamem ...
VLADO: Ma dej ne drkaj, sej veš, kaj mislim ...
DARKO: Pa v bistvu nisem prepričan, da točno vem, kaj si mislil s tem.
VLADO: Glej – televizija je v bistvu en ogromen nateg ...
DARKO: Poslušam ...
VLADO: Mislim, tisti, ki verjame, da tisti tipi – babe pa sploh – v resnici zgledajo tko kot na televiziji, ne more imet nobenga življenja. Al je pa lobotomen. (*Po kratkem premisleku:*) Al pa oboje. Sej ne rečem, sej zdej maš tud te pedrske športnike, ki se valjajo po reklamah za te kozmetike pa za avte pa za to, pa majo ene falrane manekenke za žene, ki jih na koncu še oblačijo ... Sej ne rečem ... Ampak to, da si ti zadost

velik fajer, da lahko daš gol, nima nobene veze s frizuro. Tega se ne da zgoljufat. Gol daš al pa ne daš. In prov gotovo ga daš prej, če znaš mogoče tud mal igrat.

DARKO: No, ampak sej maš na televiziji tud kakšne stvari, ki so narejene tako, da se jih ne da zgoljufat ... Mislim, ne samo šport.

VLADO: Aja? No, recimo ...

DARKO: Ja, ne vem, kvizi recimo ...

VLADO: Pa dej, ne bit naiven ... to je vse dogovorjeno ...

DARKO: Misliš?

VLADO: Ma sto posto. Itak maš pa samo dva tipa kvizov. Enga, v katerem blond frizerke sprašujejo, kakšne barve je sonce, če slučajno znajo odgovorit, na kateri strani vzhaja, pa itak pobašejo prvo nagrado ... Pa tisti za maherje ...

DARKO: V bistvu je res, ja.

VLADO: In tko maš na eni strani te kvize za uboge blond revice, na drugi strani pa te tipe, ki očitno od vrtca naprej ne delajo drugega, kot da se na pamet učijo enciklopedije. In potem ti lahko ob treh zjutraj iz prve povejo, kako je blo ime stari teti po očetovi strani od enga tipa, ki je pred dvajsetimi leti v Severni Friziji zmagal v metanju posušenih kravjekov.

DARKO: Okej ... No, ampak sej maš tud poročila, mislim, informativni program ... Al kako se temu reče. Sej ne more bit vse izmišljeno ...

VLADO: Sej ni izmišljeno, samo zgoljufajo ... Evo, nas pokličejo – kaljenje miru in reda zgleda tko na prvi pogled ... V predmestju. In pridemo na dvorišče, tam se kregata dva soseda. Ona – že globoko v penziji – tko vrešči, da v radiju dvajsetih kilometrov ni več nikjer nobenega ptiča, tip pa tak ... delavec, petek je, pa se ga je košček nalzal ... In ji povedal, kar ji gre ... Niti dotaknil se je ni ... In grem po službi na pivo in slišim na poročilih, itak majo tistega hudiča ves čas prižganega, najbrž zato, da se jim ne bi blo treba pogovarjat, kakšni revčki so ... No, in slišim udarni naslov na začetku ... “Nov val nasilja!” “Slabi medsosedski odnosi prerasli v dramo!” In pogledam, kaj bo to zdej zaeno sranje. In veš, kaj vidim? Tisto isto staro babo, kako se cmeri pred kamero, da jo tip cele dneve maltretira in da kako je grozno, ker mora živet s takimi ljudmi, in kako policija nič ne naredi ... Potem pa dajo prasci pokvarjeni še sliko od tipa, ki jih je seveda nekam poslal pa zaloputnil vrata, ko so mu prišli zvonit na dom s kamero pa s tisto debelorito blond novinarko ... Sej jaz bi jih tud ... A ti jih ne bi?

DARKO: Ma ne vem, s temi ljudmi moraš bit previden ...

VLADO: A vidiš? Mi se moramo bat mrhovinarjev ... Kaj nej se zdej v klet zaklepam, da mi ne bo kakšen jecljav revček, ki so ga v šoli vsi

tepli, brskal po umazanih gatah? Mislim ... Na gobec bi jih moral tisti tip. Babo pa v rit nabrcat. Sej bi jo težko zgrešil ... Rit mislim.

(*Oba se režita. Pavza.*)

DARKO: Ampak tud to mora bit ...

VLADO: Kaj?

DARKO: Mislim televizija ...

VLADO: Zakaj kurac pa televizija MORA bit?

DARKO: Veš, kolk ljudi je, ki drugače ne bi meli kej počet? Vsi ljudje, ki so sami ... Ne vem, pa upokojenci, pa ... ogromno ljudi je, ki jim televizija – ne vem – izboljšuje življenja ...

VLADO: Aha. Dej ti meni nekej povej ...

DARKO: Ja?

VLADO: Kako ti lahko pomaga to, da cele dneve kot zombi na apavrinih presediš pred škatlo in gledaš same idiote, ki se kar tepejo za to, kdo bo povedal večjo bedarijo. Al bo pa bolj idiotsko zgledal ... Al se pa bolj zlagal? No, dej, povej mi ...

DARKO: Ne vem ... mislim ... Kaj bi pa drugače počeli?

VLADO: Kaj so pa počeli zadnjih sto tisoč let? A si v kakšni zgodovinski knigi prebral, da se je komu zmešal, ker ni mogel gledat televizije ...? A si? Bi pa rekel, da je televizija komu že scvrila možgane ... Kar poglej vse te idiote, ki cele dneve buljo v to pizdarijo ... a se lahko z njimi kej pametnega pogovoriš? Pa če ti slučajno uspe najt koga, ki nima možganov kot marmelada v krofu, pobegne po treh stavkih poštene debate, ker mora gledat ne vem kakšno serijo al pa kakšno oddajo, v kateri se deset idiotov cele dneve pogovarja o tem, kako so super, ker se cele dneve pogovarjajo o tem, kako so super ...

DARKO: Ja ... ne vem, če sem razumel, kaj si s tem hotel povedat ...

VLADO (*se reži*): Najbrž gledaš preveč televizije ...

DARKO: Ja, hvala ...

VLADO: Ma kaj si takoj užaljen, sej veš, da nisem direkt tebe mislil.

DARKO: Jaz vsak večer gledam televizijo ...

VLADO (*pavza*): Pri tebi je drugače ...

DARKO: Aja?

VLADO: Ja ... Ti pač pustiš mal možgane na pašo. Sej veš, po delu ...

DARKO: Ja. Vem.

VLADO: Ker zate vem, da misliš s svojo glavo ... V nasprotju z nekaterimi ...

DARKO: A zdej pa kar naenkrat mislim?

VLADO: Seveda misliš ... sej ne bi bli prijatelji, če ne bi. Moraš pa priznat, da jih ogromno ne misli nič več kot njihovi psi. Jest. Srat. Mahat z repom. Al pa z daljincem.

DARKO (*se reži*): Ja, eni pa res ... Nič ne mislijo ...

VLADO: Večina, stari moj, večina ...

DARKO: Mogoče jim je pa laže ...

VLADO: Kaj jim je laže?

DARKO: Ja tko živet. Če ne misliš, te ne skrbi. Če te ne skrbi, se nimaš za kej sekirat ...

VLADO: Ma to so vsi sami idioti. Za dva hrčka možganov nimajo vsi skupej. (*Pokaže z roko:*) Tud tolk ne ...

DARKO: Kako pa ti veš, koliko možganov majo hrčki?

VLADO: Praktična znanost, stari moj, praktična znanost ...

DARKO: Rajši ne bom niti vprašal ...

(*Oba se režita, malo odpijeta.*)

VI.

MAŠA: Enkrat sem tu jaz bla na televiziji. Sošolka od tamale se je prijavla za nek kviz. Mislim, za publiko. In ker njena mama ni mogla, sem jih jaz peljala. Smo se zrihtale, tamale so ble tri dni pred špeglom, sej veste, kakšne so smrklje. No, tud jaz sem si šla kupit nove čevlje. Neki mal bolj finega. To je vseen televizija, a ne? Ni človek vsak dan na televiziji. Tamala tri dni ni jedla. Pa ne, da ma kakšne probleme. Mislim motnje v prehranjevanju. Ni, da bi skrivaj hodila bruhat al pa kej tazga. Veste, jaz tud včasih kej preberem. V teh časih moraš kar bit na tekočem. Samo živčna je bla, reva. No, tko smo se zbral pred vhom, pol nas je pa ena mozoljava smrklja popisala in smo šli not. Sem mislila, kako fino pa nobel bo, pa vam povem, da je zadej za tistimi kulisami – ker to je vse umetno, to vse samo zgleda, zadej so pa planke –, no, za tistimi kulisami so hodil eni tipi, k niso bli prov nč drugačni od telih mojih tukaj. Mislim, sej ne, da so bli zanemarjeni, ampak čist normalni ljudje. No, in so nas posedl na neke tribune. Poln luči, pa vsi neki letajo pa se derejo. In tam sedimo pa čakamo. Pa čakamo. Pa pride ta mozoljava pa pove, da bo sam še mal za počakat. In še kar čakamo, ta male že niso ble več tko zlo navdušene. So ble pa vsaj mal bolj tih, to je tud nekaj. In pol pride ta voditeljca, mislim ta, k vodi ta kviz. In nas je pozdravla, pa se zahvalla, k smo pršli, pa da upa, da se bomo mel fino, pa da nej navijamo za tekmovalce. Pa gre. Pa spet čakamo. A veste, da je v resnic velik manjša kot na televiziji. Pa tko suha. Ta bi si lahko prebrala kej o teh prehranjevalnih motnjah. In čakamo in čakamo in mene prime. Mislim, moram it na stranišče. Mal

mencam, ampak vidm, da ne bo za zdržat, in rečem puncam, nej sedijo pa dajo mir. Jaz grem, pa vprašam tam enga z nekimi slušalkami na glavi, kje da je stranišče. Mal me je čukast gledal, pa mi pokazal ena vrata. Najprej se mi je zdel, da smo tam tud prišli, ampak kar naenkrat sem bla na nekih hodnikih, kjer ni blo nobenga živga, pa tud skreta ne. No in pol sem nabasala na eno starejšo gospo, k je očitno pucala, pa mi je pokazala, kje je stranišče pa kje se gre nazaj v studio. Sam ko sem prišla ven iz skreta, nisem mela pojma, na katero stran je treba it. Gospa je pa tud že zginla. Sem se spomnila, pa sem probala punce poklicat. Pa al ni blo signala al so ble pa nedosegljive. Sem pomislila: tukaj se človek lahko zgubi, pa ga šele čez dve leti najdejo. Mislim, kar je ostal od njega. Končno sem srečala ene fante, k so se mal režal, pol me je pa en peljal do studia. Samo so že začel snemat, pa sem morala pred vrati počakat, da je blo konc.

Punce so ble navdušene, pa še avtogram so dobre. Tamala je pol dva mesca govorila samo to, da bo voditeljca, ko bo velika. Sej jo je minil. Zdej hoče bit igralka. Pa tud to jo bo minil. Upam.

Kaj sem hotla povedat ... Aja. Ta televizija ... to je v bistvu tko kt ena fabrika. Samo da ne delajo žarnic al pa pohišva al pa kej uporabnga ... Mislim kej, kar je ... res. Ti ljudje v bistvu cele dneve delajo nekaj, da potem ne zgleda tko, kot je v resnici. Jaz ne vem, kako ljudje lahko živijo s tem. No, mene ziher ne bojo več vidl tam.

VII.

VLADO: In? A je težko bit zvezda?

DRAGO: Lepo te prosim, kakšna zvezda ...

DARKO: Čakala sva te že tolk časa.

DRAGO: Se opravičujem, ampak se je snemanje zavleklo. Sem klical, samo sta oba nedosegljiva.

VLADO: Ja, tle je signal kot v riti od črnca ...

DARKO: In? Kako je šlo? Te nosijo po rokah?

DRAGO: Kakšnih rokah, bolj me po podplatih vlečejo. Kakšna zvezda, lepo te prosim ...

VLADO: Čakaj, čakaj ... Kar koli odprem, te vidim ... Odprem revijo: ti čez tri strani ... Se peljem po mestu – večkrat si ti na plakatu kot najbolj nevidni vložki na svetu ... Pogledam časopis, se režiš na zadnji strani. Na televiziji si večkrat kot reklame za pašjo hrano ... Zdej samo še čakam, kdaj boš ven skočil, ko bom hladilnik odprl, da bi si vzel pivo ...

DARKO: Sem mislil, da ne gledaš televizije.

VLADO: Dej, ne seri! Sej veš, da kdaj kje kej ujamem ... Povsod je kakšna televizija ... Še malo, pa jih bojo montiral na stranišča.

DARKO: To sem zadnjič videl na televiziji. Na Japonskem, mislim, da je blo.

VLADO: Me prov nič ne preseneča. Ti revčki so itak takoj po vojni šli adijo ...

(*Dragu:*) No, priznaj – a te lovijo najstnice za avtogram?

DRAGO: Ne vem, če me ravno lovijo, ampak ...

VLADO (*se reži*): Stoprocentno se v valovih mečejo za tabo ...?

DRAGO (*se nasmehne*): Pa ne bi rekel ...

VLADO: Kaj ne bi rekel? Dej, priznaj ... Pred nama se pa res ni treba delat prijaznega. (*Pomežikne Darku:*) Lahko bi tud na stare prijatelje pomislil ... Pa kakšno kdaj napotil k nama ... Mislim ... Tiste, ki so viška ... A? Bi tud jaz znal kakšno porihnat. Al pa dve ...

(*Se reži.*)

DRAGO: Če bo viška, ti pošljem ...

VLADO: No, tko se govori ... Za kaj pa so prijatelji? A ne?

DARKO (*tiho*): Ti pa prov veš, ja ...

VLADO: Kaj?

DARKO: Nič, pozabi ... A bomo še eno spili?

VLADO: Veš da ... Kaj boš pa ti?

DRAGO: Kozarec belega vina ...

VLADO: Ooooo, ni več tale brozga zate ...? (*Dvigne steklenico piva.*) Seveda, zdej se vino pije, pa Sex on the Beach pa te pedrske kozlarije ... Ti ... A je sploh kakšen na televiziji, ki ni peder? Razen tebe, normalno ... Meni se zdi, da so vsi ritodajalci ... Pa ritojemalci ... Ne, samo resno – jaz res ne vem, kam to pelje. Mislim ... Glej: tip razbije dvanajst idiotov – pardon – negativcev (*se zareži*), skoči z devetnajstega nadstropja, potem se pa še pol ure pusti vlečt po cesti za odbijač od avta, na koncu pa zgleda kot Travolta, ki se je zrihtal za v disko. S to razliko, da je Travolta res frajer. Pa tip. Tam maš pa neke blond fantke, ki točno veš, da bi se v hlače posral, če bi kdo vrata zaloputnil. In edini človek, ki ga je kdaj mahnil, je bla sestra, ki mu je hotla barbiko vzet ...

Mislim, a ljudje res verjamejo, da taka tetka lahko koga na gobec?

DRAGO: To je televizija, ne smeš vsega verjet ...

DARKO (*se reži*): Itak je ne gleda ... Dve pivi pa kozarec belega – a maš kakšno željo? Če prov mislim, da majo samo kakšno mrtvo rebulo ... Al pa namizno belo ... (*Se reži.*)

DRAGO: Ne, ne ... Ti kar prinesi, kar boš našel ...

(Darko gre.)

VLADO: Ne, res me zanima ... Sej vem, da televizija ni zares, sej nisem idiot ... samo ...

Zakaj so vsi tipi s televizije taki, kot da bi ravnokar stopili iz parfumerije ...? Ne vem ... Mislím, sej so moji fantje tud urejeni ... Moraš bit vsak dan sveže obrít. Pa normalno, da se stuširaš, pa vse to – to mora bit –, ampak če bi ves dan tko na frizuro pazil, bi lahko ujel samo kakšno razprodajo, ne pa tipa na šnopsu in tabletah, ki hoče ženo in dva mulca s sekíro na koščke razparcelírat ...

DRAGO: Ljudje radi gledajo ljudi, ki so boljši od njih ... Al pa slabši.

VLADO: A dej ga srat ...? Nisem vedel ...

DRAGO: Če bi bli na televiziji vsi taki kot v resnici, je ne bi nihče gledal.

VLADO: Točno to hočem povedat. To je vse en ogromen nateg. V glavo.

DRAGO: No, tud to radi gledajo ...

VLADO: A?

DRAGO: Nič. Pač ne morejo bit vsi po tvojem okusu ...

VLADO: Kakšnem mojem okusu ... Pa sej to vsi vidijo. Mamó enega novega v službi ... *(se spomni)* V bistvu ga poznaš ...

DRAGO: Aja?

VLADO: Ja. Te lepo pusti pozdravit. Sandi. Prov srčkan je.

DRAGO: Sandi?

VLADO: Tak visok temen ...

DRAGO: Ne vem ...

VLADO: Kako ne veš? Mi je govoril o tebi, kot da sta od iste krave sesala ...

DRAGO: Res ne vem.

VLADO: Ma najbrž sta skupej sesala, samo ne krave ...

DRAGO: Kaj?

VLADO: Nima veze. No ta tip ... Ma šolo, končal z odliko, pa na ne vem katerih vse tečajih je bil ... Ko sem dobil papirje, sem si rekel – super, končno eden, ki si bo znal sam čevlje zavezat. In potem pa to.

DRAGO: Kaj?

VLADO: Ja, potem pa pride v pisarno ta tvoj Sandi.

DRAGO: Ni moj Sandi.

VLADO: Okej, potem pa ta vaš Sandi.

DRAGO: Dobro ... in? Kaj je tko blazno narobe z njim?

VLADO: Mal se mi je zadel sumljiv že zato, ker je bil tko polikan. Mislím – uniforma kot iz pravilnika. In mu rečem nej sede. In veš, kaj je tip naredil? A veš, kaj je naredil?

DRAGO: Pojma nimam.

VLADO: Noge je prekrižal. Kot kakšna maturantka. Meni je mapa iz rok padla.

DRAGO: Ne vem, kaj je tko groznega, če človek prekriža noge.

VLADO: Ej ... Mi smo policija! Če človek nima avtoritete, je to tako, kot šofer avtobusa z minus dvajset dioptrije ... Sej v teoriji bi šlo ... V praksi bi šlo pa direkt v graben!

DRAGO: Kaj? A če ne zглеdaš kot bratranec od medveda, ne moreš biti policaj, al kaj?

VLADO: Ma dej si predstavljaš ... Maš tipa, ki je bil več v zaporu kot v šoli, videl je vse finte na tem svetu, tepen je bil večkrat, kot je pa bil v kinu. In si ga dobil, ko je iz stanovanja skoz okno ven lezel. Sej te stvari so jasne. Mal bolj ga pritisneš, pa pove, ker ve, da zna bit zoprno, če ne bo takoj povedal. Maš celo take, ki se ustrašijo ... Ampak to so itak amaterji No, to sem hotel povedat. In maš tega tipa, in potem pošljem k njemu tega tvojega Sandija, da bi zvedel, al je bil sam, mislim, če ma še kakšne prijateljčke pajdaše ... In kaj bo, naš Sandi? A ga bo z vazelinom do smrti prestrašil?

DRAGO: Mogoče pa ...

VLADO: A dej ne – ma nisem tega vazelina mislil. Tistega za ustnice ...

DRAGO: Kateri pa še je?

VLADO: Ma dej, ne zajebavaj! Sej veš, kaj mislim. Narobe sem se izrazil ...

DRAGO: Dobro ...

VLADO: No?

DRAGO: Kaj?

VLADO: No, a nimam prav?

DRAGO: Ne vem. Mogoče bi pa vseeno kej iz njega potegnili ...

VLADO: Ma bi moj kurac ...

(Drago se namuzne.)

VLADO: Samo tiho bod ...

VIII.

VLADO: Kako se pa ti potem znajdeš med vsemi temi polikanimi pedri? Ker mora jih bit ogromno – no, povej, če ni res ... Mislim – ti si vsaj normalen. No, v okviru danih možnosti ...

DRAGO (*z nasmeškom*): Kakšen se vedno najde ...

VLADO: Sej sem vedel, ne moreš mene okol prenest ...

DRAGO: Nisem niti pomislil na kej takega ...

VLADO: No?

DRAGO: Kaj?

VLADO: Kako se znajdeš? A ti ne grejo na kurac?

DRAGO: Včasih pa ja ...

VLADO: In? Kako ti to znese?

DRAGO: Nič, opravi svoje in grem naprej ...

(*Pavza.*)

VLADO: Bi rekel, ja ... Profesionalno ... Ja.

DRAGO: Človek pač naredi, kar mora naredit.

VLADO: V bistvu maš prav ...

To je edini način. Veš, kolikokrat mene prime, da bi koga kam poslal? Al pa ga ponesreči v vrata zaletel? Misliš, da me nikoli ne prime, da bi se kakšnemu dilerju vezalke na vrhu stopnic odvezale? Vsak dan desetkrat.

Ampak si rečem – ne profesionalc si –, obdržat moraš kontrolo

DRAGO: Ne smeš pustit, da ti pridejo do živega ...

VLADO: Točno tako ... Drži se zase, izogibaj se sranju, pa ti nihče nič ne more ...

DRAGO: In? Ti uspeva ...?

VLADO: V glavnem ...

DRAGO: V glavnem?

VLADO: Pa kje je zdej s to pijačo? A je šel domov iskat?

DRAGO: Najbrž iščejo kozarec za vino ...

VLADO: A čakej, no ... tko zarukani pa nismo ...

DRAGO: Šala.

VLADO: Pa ne najboljša

DRAGO: Oprosti ...

VLADO: Ma zajebavam se A evo ga

DARKO (*pride s pijačo*): No, a te je zaslišal?

DRAGO: Ni blo hudega.

VLADO: Dej, ne bit preveč pameten in dej to pivo

DARKO: A veš, da dela Sonjina sestra za šankom?

DRAGO: Sonjina?

DARKO: Se ne spomniš Sonje? Visoka. Rdečelaska ... Z motoristi je visela ...

DRAGO: Točno, ja. Sploh nisem vedel, da ma sestro. A ni ona nekej v droge zabredla?

DARKO: Ne vem ... Me pa ne bi čudilo ...

VLADO: Pogrešana je.

DARKO: Kaj?

VLADO: Pogrešana je. Pred pol leta smo dobli prijavo.

DRAGO: In?

VLADO: Kaj in?

DRAGO: Ja, kaj je z njo?

VLADO: Pojma nimam. Al je zakopana v kakšnem gozdičku al pa kje zunaj na štacijskih skretih kurce vleče ...

DARKO: A nisi ti nekej mel z njo?

VLADO: Ne.

DARKO: Meni se pa zdi, da si enkrat nekej govoril ...

VLADO: Nič nisem mel z njo. Enkrat mi ga je potegnila, to je vse.

(Pavza, zadrega.)

DRAGO: No, samo da nisi nič mel z njo ...

VLADO: Za koga me pa maš?

IX.

MAŠA: Ne vem, a sem pred leti brala, al mi je pa kdo povedal ... Sej tukej človek sliši vse mogoče. Mislim take zgodbe. Če bi človek znal pisat, bi mel za sto filmov kej pisat. Sej ene par jih zna pisat. Mislim, teh, rednih. Mislim, ne samo pisat, tko da napišeš, kaj mora mulc prineset iz trgovine, ampak prov zares pisat. Samo ne vem, če je kej z njimi. Mislim, če so uspešni. Al pa če so za kej. Zgledajo ne preveč. Ga v glavnem tud radi preveč nagnejo. Pa niti ne naenkrat. Ampak tako, da so ves čas pod gasom. Sej mogoče jim pa ni hudga. Ne vem. Samo enkrat sem začela pit že zjutraj. In sem za kosilo prov lepo pokozlala sosedine geranije. Njim se pa zdi, da ne škodi preveč. So bolj taki, mirni, pa v glavnem vsi rečejo hvala ... In takih ni več prov velik. Al sem pa jaz že stara ... No ta štorija. Ne moreš verjet. Tip ma poln kufer vsega. Sej veste, kako to gre. Ena pizdarija z drugo, sej ponavadi ne govorim tako, ampak pizdarija je pizdarija in temu se ne da drugače rečt. No tko se ti zgodi v življenju. Nekej takih pizdarih zapored, in če nimaš koga, da bi ti pomagal, al pa da bi samo bil ob tebi ... Ja ... Jaz to čisto razumem. No, in ta tip, ni pisal, zakaj je prišel do tega, ampak v bistvu ni važno ... no, ta tip ... Se je odločil, da se bo ubil. Ker ni bil kakšen balkanec, da bi to kar tak na hitro naredil, pa kar bo, bo, se je vsega lotil zlo temeljito. Ker se je pač hotel ubit. Ne pa histeričen aspirine po celi urgenci bruhat kot nekateri. Pa raje ne bom rekla, kdo ... No, in ta ... ne vem, kaj je bil – bi rekla da kakšen švaba ... Al pa železničar, ti so tud zlo natančni ... Ta tip se je zorganiziral. Je šel na rob enega prepada, tko vsaj sto metrov nad morjem. In ker

človek nikoli ne ve, se je za vsak primer še polil z bencinom. In še tablet se je fino nažrl, potem si je pa še žile prerezal, na rokah najbrž, ni pisal, ampak to vsi normalni na rokah naredijo, in še štrik si je okoli vratu zategnil pa za ograjo zavezal. Ker človek nikoli ne more bit zadost temeljit. In se je zažgal, pa skočil ...

Tole sem enkrat že razlagala enemu od teh, ki pišejo pa pijejo. In bolj ko sem govorila, bolj je kmal. Se je zagledal nekam v tla. In kmal. Sem si mislila, da prov gotovo o čem zlo globokem misli. Ker je taka štorija, da da človeku za mislit. In tak pameten človek ma najbrž še več za mislit kot jaz. In me zanese in povem še vse, kako sem spoznala mojega bivšega moža, pa kako je blo doma, ko sem bla majhna. Pa znal je poslušat. Mislim, ne znajo vsi. Ta je prav na pravih mestih pokimal. Pa ni me prekinjal. Sovražim, če me kdo prekine. No, in jaz povem, kar sem mela za povedat, in čakam. In čakam. Mislim – čakam, da bo kej povedal. Ker najbrž ma kej za povedat, če se mu človek takole odpre. In čakam, si mislim, zdejle bom pa zvedela kej pametnega. In mam počas dosti čakanja in ga ruknem. Mislim, tko ga primem za ramo, da vidim, kaj je z njim. In ta pizda pijanska se zbudi. Me pogleda pa reče “A je že zadnja runda?” Mal je manjkal, da ni dobil zadnje runde v ksiht. Sem ga zgrabla, psa nehvaležnega, in ga skoz vrata zabrisala. Pa še marelo za njim. Ker je res padalo tisti večer. Ja ... Me je razpizdil ... Še zdej ... Ma ja ...

No, sej sem sama tud trapa. Še zdej včasih pomislim nanjga.

Ne vem, če je bla tisto sploh njegova marela.

A ja, kaj je blo s tem tipom ... Mislim, ne s tem, ampak s tistim železničarjem? Nič. Ampak prov zares nič. Ko je skočil, se je štrik zategnil okoli ograje in ta se je zlomila, in to prov tako, da si ni vratu zlomil, ko je v morje priletel. Voda je pogasila bencin. Pa še tko hladna je bla, da so se mu žile stisnile. Ne vem, kako se lahko žile stisnejo, ker če prov zarezješ, teče kot pri kolinah. Mogoče je bil pa amater. Temeljtit. Ampak amater. Aja, še tablete so ostale ... No, ker se je morske vode nažrl, je še tablete skozljal. In so ga lepo pobral s čolnom in ga peljal v bolnico. Potolčenga, ampak zlo živga. Nisem jaz delala samomora, če ste to prej mislil. Sem bla pa zraven, ko so si punce v internatu žile rezale. Da jim ne bi blo treba popravcev delat. Pa take bedarije. Sej zarezale so zares, samo so ble zmenjene, da jih takoj najdejo in spakirajo v bolnico. Baje da itak samo na začetku peče. Dokler ni bla enkrat poledica pa je rešilec prišel šele čez eno uro. Ena boga reva je bla, nekje z morja doma. Taka drobna z velikimi očmi. No, po tistem ni blo več poskusov samomora v internatu.

... Lepi časi so bli to. Ni kej ...

Aja, a sem povedala, da je tist železničar čez tri tedne v bolnici od pljučnice umrl? Nikol ne moreš vedet, kak se bo dan končal, je zmeri govorila moja babi. Slepa je devetdeset let doživela. Ona je že vedla.

X.

(Pavza.)

DARKO: A vino je v redu?

DRAGO: Sem že pil slabše ...

DARKO: No, hvala bogu ...

VLADO: Ma hvala Stanetu, ki je lokal k sebi spravil ...

DARKO: Pa sebe tud ...

DRAGO: Kateri Stane?

VLADO: Ma Stane Cegu ...

DRAGO: Kdo?

VLADO: Stane Cegu ... Tisti, ki je za šolo cegle prodajal ...

DARKO: Opeka se reče ...

VLADO: Ti boš že vedel ... Si vsak dan najmanj eno kupil ...

DARKO: Dej mir.

VLADO: Kaj? A zdej boš pa rekel, da ni res?

DARKO: Ma nisem vsak dan –

VLADO: Ja, točno ... Takrat, kadar te je mami v šolo pripeljala, je res nisi *(se reži)* ... Po moje bi lahko počitniško naselje sezidal s tistim, kar si ti od Staneta Cegla kupil ... Al pa vsaj eno garažo. Dvojno, bodimo pošteni.

DARKO: Ja, ja ... Blazno smešno ...

DRAGO: Joj – zdej vem, kateri – Stane Cegu – normalno – Čakaj, čakaj ... Stane je odprl lokal? Ne morem verjet ...

DARKO: In tud kar dobro mu gre ... V glavnem je nehal droge jemati, pa pije tud skor nič ...

DRAGO: Kdo bi si mislil ...

DARKO: No, vidiš ... Ljudje se vseeno lahko spremenijo ...

DRAGO: Tud za nas je še upanje ...

VLADO: Dejta tukaj Unicef cirkus zganjat – od pokojne žene je denar dobil. Mislim, zavarovalno polico so mu izplačal. Reva se je v lastni kopalnici utopila ..

DRAGO: A ja?

VLADO: Ja. Pač en od teh nesrečnih primerov. Še dobro, da nista mela otrok.

DARKO: Ona je bla kar precej starejša od njega ... se mi zdi.
VLADO: Bla, ja, ampak prava baba, mislim, tko, očuvana, pa tko, vitalna za svoja leta ...
DRAGO: A z njo tud nisi nič mel?
(*Drago in Darko se režita.*)
VLADO: Ne, enkrat v srednji sem jo peljal na bazen, ampak je tam takoj našla ene starejše tipe. Tiste motoriste ...
DRAGO: A tiste, ki si jih ti potem zarad droge polovil?
VLADO: Točno te.
DARKO: Točno, še po časopisih so te vlačili zarad tega. Kakšen je že bil naslov? "Mladi policist razbil heroinsko navezo". Ampak meni se oni nikol niso zdeli tipi, ki bi bli na drogi.
VLADO: No, me veseli, da smo slišal tvoje strokovno mnenje ...
DRAGO: Ampak to je bla odskočna za tvojo kariero.
VLADO: No, ne rečem, da mi ni pomagalo ... Ampak v tem poslu se moraš vseskoz dokazovat.
DRAGO: V vsakem.
VLADO: Na to pa pijem. Živjo!
(*Nazdravijo.*)
DARKO: Kje smo že ostal?
DRAGO: Pri izzivih, ki nam jih postavlja naše delo
DARKO: Ne, ne. Tisto prej ...
VLADO: Kaj misliš predstaviti še kakšno strokovno mnenje o policijskemu delu?
DARKO: Dej, ne zajebavaj ... Ne, prej je blo nekej zanimivega – aja ... Kako je potem umrla ta Stanetova?
VLADO: Sej sem rekel ... nesrečen slučaj ...
DARKO: Jaz bi prej pomislil, da je Stane mal preveč z rokami razlagal ... Mislim, če ne bi vedel.
VLADO: In ker ne veš, nimaš kej gobcat. Bil je nesrečen slučaj.
DARKO: Čakaj ... a ni to tista, ki je že pred tremi leti po nesreči padla po stopnicah ...
VLADO (*mirno odpije, skomigne*): Eni pač nimajo sreče ...

XI.

DRAGO: No?
DARKO: Kaj?
DRAGO: Kaj je ta blazna novica?

DARKO: Aja, to ... Bom povedal, samo da Vlado pride nazaj ... da ne bom brezveze dvakrat razlagal ...

DRAGO: V redu ... A je kej groznega?

DARKO: Ne. V bistvu ne. Res pa je, da sem se usral, ko sem zvedel.

DRAGO: Ampak ni pa grozno?

DARKO: Ne ...

DRAGO: Smo pa skrivnostni ...

DARKO: Ma sej ni nič takega, mislim, je, velika stvar je, ampak je v redu. Pa kje je zdej s to rundo?

VLADO: Pomiri se, ne bom te zasliševal, če nočeš povedat.

DARKO: Prosim.

XII.

VLADO (*pride z novo rundo*): Da ne bomo od žeje umrli ...

DARKO: A dej ... sej ga še pol nisem spil –

VLADO: Potem pa hitrej pij. In? Kdaj te bomo kaj vidli na kakšnem filmu?

DRAGO: Ne verjamem, da prov kmalu ...

VLADO: Kako? Zakaj pa ne?

DRAGO: Te stvari gredo počasi ...

VLADO: Potem pa mal porini.

DRAGO: Ne verjamem, da bi prov dost pomagalo ...

VLADO: Dej, lepo te prosim, ne meni buč prodajat ... Sej hočeš na film, a ne?

DRAGO: Najbrž da.

VLADO: Kako zdej najbrž? A hočeš al nočeš?

DRAGO: Hočem.

VLADO: No, potem moramo stvari samo mal – pospešit ...

DRAGO: Joj, ne že spet kakšen od tvojih genialnih načrtov ...

VLADO: Kaj pa manjka mojim načrtom?

DARKO: Če odmislimo to, da vedno vključujejo najmanj dve obliki zakonsko prepovedanega nasilja in da nikoli ne uspejo, nič ...

VLADO: A te je kdo kej vprašal?

DARKO: Dej no ... sej se samo –

VLADO: Vprašal sem te, če te je kdo kej vprašal?

DARKO: Dej no mir ... sej ne –

VLADO: A ti mene ne razumeš? Vprašal sem te, če te je kdo kej vprašal?

DARKO: Ne.

VLADO: Bi lahko potem pustil, lepo prosim, da se z mojim človekom pogovoriva par stvari glede njegove kariere ...

DARKO: Seveda.

VLADO: No, kje sem že bil, preden me je tale pedofilska mama zmotila?

Aja ... No, v bistvu moraš samo prepričat prave ljudi ... Preprosto ...

DRAGO: Ni tko preprosto – če bi blo, bi bil zdejele v Hollywoodu, ne pa pri Stanetu Ceglu ...

VLADO: Je. Preprosto ... Samo zvedet moraš nekeje, kar človek skriva ...

In potem to pametno vnovčit ...

DRAGO: A se temu ne reč izsiljevanje?

VLADO: Ne, izsiljevanje je, če rečeš človeku, da mu boš pobil familijo in jo dal prej posilit policijskemu dobermanu, če ti v najkrajšem možnem času ne plača tolik in tolik denarja ... Tole je pa preprosta trgovina ... Če, ne dobim tega, kar hočem, boš ti dobil nekeje, česar nočeš ...

DRAGO: Jaz ne vidim prov velike razlike

VLADO: Kako ne? Sej ne groziš tipu, da mu boš ne vem kaj naredil ... samo zvedelo se bo za nekeje, kar je itak on sam naredil ... Ne vem, kaj bi blo narobe s tem. Tako al tako je že pečen, če je nekeje zajebal. Samo vprašanje časa je, kdaj bo to ... no, izbruhnlo, in se bo potopil v reko dreka ... In ljudje smo pripravljeni naredit zlo velik, da bi si kupili mal časa ...

DARKO: Jaz se tebe včasih mal ustrašim ...

VLADO (*se reži*): Ti se kar boj, je dobro za prekrvavitev ...

XIII.

DARKO: A vidva mislita, da je dober fuk isto kot zaljubljenost?

(*Kratka pavza, Drago in Vlado bruhmeta v smeh, Darko se nasmeje.*)

DARKO: Ne, res ... A vama se ne zdi, da je to isto?

VLADO: Če se mi zdi dober fuk isto kot zaljubljenost? Hm ... Tole moram pa dobro premislit ... Po temeljitem premisleku in s pestrimi izkušnjami, ki sem si jih, kot vesta, nabral z leti, lahko popolnoma prepričano rečem, da ti, po mojem mnenju, že dolgo nisi fukal ...

DARKO: Ma dej, ne seri, fukam skor vsak dan ... včasih tud po večkrat ...

DRAGO: A zdeje se boš pa še ti začel hvalit?

VLADO: Fukaš skor vsak dan al skor fukaš vsak dan? (*Se reži.*)

DARKO: Ne, o tem sem preišljeval prej na stranišču ...

VLADO: A potem si za danes že fukal? A si si vsaj roke opral? Al takoj neham kikirikije jest?

DRAGO: Kaj te je pa presvetlilo na stranišču?

DARKO: Ne, dejta bit mal resna ...

(Drago in Vlado naredita smrtno resna obraza. Čez nekaj sekund izbruhneta v huronski smeh.)

DARKO *(ne more, da se ne bi nasmejal)*: Dobro, dobro ...

DRAGO: Oprosti, dej, povej

DARKO: A veš, ko se zbudiš zjutraj, a ne ... provzaprov zvečer ...

VLADO: Zvečer bolj redko, ampak se tud zbudim, če je treba ...

DRAGO *(skozi smeh)*: Dej, pusti ga, nej pove

DARKO: Tako, ravnokar je padel en res dober fuk ... Pa ne tisti prvi al pa drugi, ko si še ves prijazen, ona pa pazi, da se ji ne bi videl celulit. Ampak tko – po kakšnem tednu, ko sta se oba že mal sprostita, kakšen, deveti, deseti fuk ...

VLADO: Deset v enem tednu? Tebi bo treba pa mal normo zvišat ...

(Drago ga grdo pogleda, Vlado utihne, čeprav je očitno imel namen duhovičiti še naprej.)

DARKO: No, in tko ležiš, ona je po možnosti zaspala al je pa šla pred eno uro za pet minut v kopalnico ... In se počutiš, kot da si kralj sveta ... A vesta, o čem govorim ...?

DRAGO: Ja, mislim, da vem ...

DARKO: In si rečeš: “Takole bi se pa jaz vedno počutil ... “ Nič te ne skrbi, nehal si trebuh noter vlečt, ni te strah, če maš dost dolgega ... In ona je res super ... tako ... znana pa blizu ti je ... Pa prov se reži ... Pa tvoje fore so ji smešne ... In bi jo kar domov odpeljal ...

VLADO: Jaz jo po navadi že prej ...

DARKO: Dej, ne drkej, sej veš, kaj mislim. Tko se reče, ne ...?

VLADO: Oprosti, vem, kaj misliš, ja ... No, in? A to kam pelje ...?

Drako: Sej ravno to je zanimivo ... Kam to pelje ... In tko si ti super in ona ti je najboljša na svetu, nehaš za drugimi babami gledat – v glavnem – *(se režijo)* v bistvu bi se dalo rečt, da si zaljubljen ...

DRAGO: V bistvu ...

DARKO: No ... do tukaj vse v redu ... Pol se pa – ne vem, kaj – zgodi, nekako se navadiš ... Najprej ni vsak fuk več kot ognjemet za novo leto, ampak je samo vsak drugi tak, potem vsak tretji Ona ... Ne samo, da neha pazit na celulit, ampak se tud brije ne več redno ...

VLADO: Joj, vem, ja ... Ko vse bode ... Čeprav to zna včasih bit v redu –

DRAGO: Dej, zadrži zase svoje male seksualne perverzije ... Mene zanima, kam to pelje ...

DARKO: In potem se začne pred tabo brit, pa kar naenkrat je ves čas v nekih ohlapnih trenirkah al pa jopcah od svoje ne vem katere tete ... In

potem jo enkrat pogledaš, ko, recimo, pomiva posodo v prevelikih copatih in zgonjeni majici, in si rečeš: "Čakaj, kje pa je tista Andželinca, ki me je v štrumpantlih na svilenih rjuhah pričakala?" In zaštekaš, da si prej v trgovini detajlno preveril rit od študentke, ki je pred tabo stala v vrsti ... In kar naenkrat nisi več zaljubljen ...

In pobereš zobno krtačko, pa rezervne gate ... Pa si zvečer spet v mestu na pijači ...

(Pavza.)

VLADO: Ja ... In?

DARKO: Mislim, a ni to žalostno?

VLADO: Žalostno je samo, če ne pade dober poslovilen.

DRAGO: Zna bit, da je to res žalostno, ne rečem. Samo ne vem, kje je povezava med fukom in ljubeznijo?

DARKO: A nisem ravnokar razložil?

DRAGO: Meni ne ... *(Pogleda Vlada.)*

VLADO: Ne mene gledat, jaz jih odjebem pred trenerko ... Tam nekje, ko se začne pri ognjemetu šparat ...

DARKO: Glej ... To, ko se zaljubiš, ti je jasno ...

DRAGO: Ja.

DARKO: In pol, ko gre vse počas v tri vesele krasne, tud?

DRAGO: Da.

DARKO: Torej?

DRAGO: Čakaj, ti si naju vprašal, če se nama dober fuk zdi isto kot zaljubljenost ... A je res?

VLADO: Dobesedno.

DRAGO: To, da si dobro fukal, sem razumel. To, da si zaljubljen, tud. Ne razumem pa, kje je povezava ... Mislim, zakaj bi blo to isto ...

DARKO: Ne vem. O tem sem premišljeval na stranišču ...

VLADO: Si si pa res čas vzela.

DARKO: A je dober fuk tisto, kar nas pripravi do tega, da se zaljubimo, al je fuk dober zato, ker smo zaljubljeni ...?

DRAGO: A.

VLADO: Po mojem dober fuk nima veze z zaljubljenostjo ...

DARKO: Zakaj?

VLADO: Ker potem jaz nikol ne bi dobr fukal ... In bog, jaz pa ene par ljubice vemo, da ni tako

DARKO: Ma ti itak ne šteješ ...

VLADO: Kaj ne štejem?

DARKO: Ma ti nisi normalen ... To je blo vprašanje za normalne ljudi ...

VLADO: A on je normalen, jaz pa ne?

DARKO: Njega ni strah njegovih čustev. To, kako pa kaj pa s kom on to počne v postelji, pa ni ... To ni ...

VLADO: Normalno?

DARKO: Relevantno: relevantno je zlo prava beseda. Mislim ...

VLADO: Čakaj ... a zdej mi hočeš povedat, da on, ki živ ljubi usrani dan ni bil z žensko, je relevanten, jaz, ki sem podelal pol mesta, pa nisem, al kaj?

DARKO: Točno tako: on je v stiku s svojimi čustvi ... Ti maš pa tukaj nekej večjih problemov ...

VLADO: A misliš?

DARKO: Vem. In tukaj, če nisi dojel, gre za vprašanje čustev.

VLADO: Men se zdi, da gre za to, da se ti babe naveličaš, pol pa iščeš izgovore, da bi jo odjebal ...

DARKO: To se tebi zdi. Ampak, nej ponovim, ti nisi relevanten ...

VLADO (*zase*): Doma vprašej, kdo je relevanten ...

DARKO: Kaj?

VLADO: Nič ... Kaj pa ti misliš? A mate vi tud take probleme?

DRAGO: Sej me ni treba vikat, hvala ...

VLADO (*se reži*): Mislim, sej veš ... a je to pri vas isto ...

DRAGO: No, če že vztrajata, vama bom odgovoril ... (*Popije.*) Pri nas ... je vse to bistveno lažje ... Vsi mam nove trenirke, hodimo redno h kozmetičarki in mam hišne pomočnice ... Ma ne, zajebavam se ... V bistvu je isto ... Ker konc koncev je vseen, v koga si zaljubljen ... Al pa misliš, da si zaljubljen. Al pa veš, da nisi zaljubljen. (*Pokima Vladu.*)

VLADO (*nazdravi*): Živeli.

DRAGO: Ja, ne vem ... nikol si nisem mislil, da bom rekel kej tazga, ampak, moram ... Grozno je, ampak moram spraviti iz sebe ...

DARKO: Ja ...? Povej ...

DRAGO: Hja, ne vem, kje nej začnem ...

DARKO: Povej, no, sej tukej smo sami prijatelji ...

DRAGO: Ja ... torej ...

VLADO: Kaj? A si pogruntal, da nisi peder pa da si jih po nesreč vsa ta leta mal v kako dobival ...?

DRAGO: Bojim se, da je še hujš ...

DARKO: No ...?

DRAGO: Strinjam se z Vladotom.

VLADO: O, pizda ...

DRAGO: Mislim, da samo iščeš izgovore, da ne bi mel slabe vesti ... Če si res zaljubljen, te ne motijo ne trenirka, ne kocine, ne jopice, ne copate,

tud to ne, da pogleda za vsakim komadom, ki zglada bolje od svojega psa ...

VLADO: Evo roka ... No? Kaj je, Oprah? A zdej boš pa kar tiho, ko ti je človek, ki je "v stiku s svojimi čustvi", povedal, da si pizda mala usrana ...?

DRAGO: Dej, pusti ga ... končno se je začel spraševati o smislu življenja ... ne smeva ga takoj zatolčt ...

VLADO: Zanimivo, da je o smislu življenja začel razmišljati s tičem v roki ...

DRAGO: Ja, nekje je treba začeti ...

XIV.

DARKO: Dej, ne provociraj ...

VLADO: Ma kdo te provocira

DARKO: Ti! Že cel večer ...

VLADO: Ma kaj pa ti veš, kaj je provokacija ...

DARKO: Veš kaj, zlo dobr vem, če jo vidim ...

VLADO: No, če si jo zdej videl, pa še nama razloži, kaj to je ...

DARKO: Kako ...? Mislim ... Kaj nej razlagam ...?

VLADO: Ja razloži nama, kaj je provokacija ...

DRAGO: Ni slabo vprašanje ...

VLADO: No? Vidiš? Ustrezi nama, prijatelj. (*Se reži.*)

DARKO: Ja ... Ne vem ... Provokacija je, če koga razjeziš ... mislim, ne ... če koga hočeš razjeziti ...

VLADO: Ja ... ampak?

DARKO: Kaj ampak?

VLADO: No – a je provokacija, če se otrok v hlače poserje?

DARKO (*razmišlja*): Ne, po moje ne ...

VLADO: Kaj pa, če se mulci zoprnemu sosedu na predpražnik poserjejo, zakurijo pa pozvonijo?

DARKO: Ja, to bi bla že bolj ...

VLADO: Torej?

DARKO: Torej kaj?

DRAGO: Razlika je, če koga namerno razjeziš ...

DARKO: Ajaaaa ... Točno ja ... Vidiš, nisem nikoli pomislil ...

VLADO: No, to je pa res presenečenje ...

DARKO (*zamišljen, reagira z zamikom*): Kaj? Kaj je presenečenje?

VLADO: Pozabi ...

DRAGO: Ampak po moje pa ni provokacija samo to, da nekoga namerno razjeziš ... Po moje lahko s provokacijo človeka pripraviš do tega, da začne razmišljat ...

VLADO: No, pol je bla tole uspešna provokacija ...

DRAGO: Ja, po tej definiciji popolnoma ... V bistvu, ne ...

VLADO: Ja ...?

DRAGO: V bistvu sem hotel povedat, da je, vsaj po moje, provokacija v bistvu to, da pripraviš človeka, da začne drugač razmišljat ...

VLADO: Hm ... Ne vem ... Nisem prepričan ... se mi zdi, da je blo tisto prej bolj točno ...

DRAGO: Misliš, da samo razmišljanje? Brez družga?

VLADO (*popije*): Jep.

DRAGO: Čeprov je danes težko definirat, kaj je provokacija ...

VLADO: Danes je težko definirat kar koli ...

DRAGO: Najbrž res, ja ... Ampak to, mislim, to okrog provokacije ... To se je zlo spremenilo ...

VLADO: Ja?

DRAGO: Ja. Mislim, da je prava provokacija dans zlo redka ... Ne vem ... Dans za tolik stvari pravijo, da so provokativne ... Mislim, vse je provokativno ... Televizija, reklame, umetnost ... Ne vem, praktično vse ...

VLADO: Ja ...?

DRAGO: Ampak men se ne zdi, da bi ljudje dans kej več razmišljal kot včasih.

VLADO: Se moram kar strinjat ...

DARKO: Ampak ne vidim, kaj je drugače?

(*Vlado ga pogleda kot majhnega otroka.*)

DARKO: Kaj? A ne smem zdej čist nič več rečt?

DRAGO: Ne, sej ni neumno vprašanje ... V bistvu ... Po moje je razlika v tem, da danes vsi hočejo bit provokativni ... V bistvu pa hočejo samo ugajat al pa presenetit ...

DARKO: In s tem kej prodat ...

DRAGO: Točno ... Prave provokacije pa ni več.

VLADO: Ne rečem, da nimaš prov, ampak kaj hočeš povedat?

DRAGO: Ja ... No, poglej primer ... Recimo v umetnosti ...

VLADO: No, zdej smo pa tam ...

DRAGO: Ne ne ne, samo mislim, da je dober primer ... Včasih, in to sploh še ne tako daleč nazaj, si lahko naslikal sliko al pa si napisal – recimo pesem ... ki se je nekaterim ljudem zdela tko provokativna, da so te hotli zapret, obesit, zakurit, skratka, se te znebit ...

VLADO (*se reži*): Dobri stari časi ...

DRAGO: Ampak dejstvo je, da so nekatere od teh stvari, no, umetniških ... kako nej rečem? Umetniških del – da so nekatera ljudem res dala mislit ... Da so – in to ne samo takrat, ampak še generacije potem, te stvari –

DARKO: ... umetniška dela.

DRAGO: ... Umetniška dela ... Kaj sem že govoril?

VLADO: Da so te stvari enim ljudem spremenile življenje.

DRAGO: Ja. Točno tako. In meni je pri celi stvari še najbolj všeč, da to velikrat sploh ni blo namerno ...

VLADO: Kaj, je blo po nesreči? “Ups, pardon! Joj, roman sem napisal! Sploh ne vem, kaj mi je blo.”

DRAGO (*se smeji*): Ne seri ... Ne. Razlika je bistvena ... Danes se vsi deklarirajo za provokativne. Mislim, vsi pravijo, da so blazno provokativni ... Vsi ... iz medijev, iz, kaj je to ...? Ne vem, iz ... sveta medijske pozornosti (*se reži*). Razumeš ... vsi to govorijo, v bistvu pa nobeden ni ... Ker kar nekeje serjejo na pamet ...

VLADO: Čakaj, če sem dobro razumel ... Je v bistvu tako ... Če danes nek tak ... recimo mu umetnik – če gre na vrh stolpnice na sred mesta ... se tam poserje in potem ta drek zmeče na ljudi na cesti, to v bistvu ni provokacija?

DRAGO: Ne. To je sranje.

DARKO: Leteče sranje.

VLADO: Ker v bistvu nihče ne začne zarad tega razmišljat ...

DRAGO: Točno tako. Samo dežnike s sabo vzamejo, tud če je lep dan ...

VLADO: Ker nikol ne veš, kdaj boš posran?

DRAGO: Ker nikol ne veš, kdaj ti bo drek na glavo priletel ...

VLADO: Ampak to je že v bistvu ena ... spodbuda ...

DRAGO: A tebi se mora kdo na glavo posrat, da veš, da se ti lahko sranje zgodi?

VLADO: Ne.

DRAGO: In kaj bi si mislil o človeku, ki bi izvedel tako akcijo?

VLADO: Ja, najbrž to, kar bi si mislili vsi normalni ljudje ...

DARKO: Kaj si pa mislijo normalni ljudje?

VLADO: Da je tazga idiota treba poslat kopat jarke al pa sneg kidat.

DRAGO: No, vidiš, torej te je pripravil do tega, da si začel razmišljat, ampak nisi pa začel razmišljat drugač ...

DARKO: Vsak razmišlja drugač. Noben ni isti. Vsak človek je bog zase ...

VLADO: A si spet tista njuejdžerska sranja od tvoje babe na skretu bral? Boš ti še? (*Vstane.*)

DRAGO: Bom. Ampak tale je zadnja.

VLADO (*gre proti točilnemu pultu, med hojo*): To bomo pa še vidl ...

XV.

VLADO: A bomo še eno?

DARKO: Ne vem, jaz bi moral še domov peljat ...

VLADO: Zdej boš tako al tako napihal ...

DRAGO: Ne vem ... Ne bi več vina ...

VLADO: Tko se govori ... Kaj boš ta babja jajca cuzal ...

DRAGO: Ampak ne vem, kaj bi ...

VLADO: Jaz vem, kaj bomo –

(*Pavza.*)

DARKO: No, kaj?

VLADO: Nekej v duhu današnjega večera ...

DARKO: Nisem vedel, da je kakšen duh prisoten ...

VLADO: No, dejta, intelektualca ... Dejta mal pomozgat ... Kaj bi lahko popili v spomin na dobre stare čase? No? A se komu kej svetlika?

DRAGO: Zaenkrat samo lučka za poln tank ...

VLADO: Kot včasih ... A se spomnita, kaj smo po šoli pil na dvorišču?

DARKO: Ne.

DRAGO: Neeeeee ... Dej no mir. Sej ne moreš bit resen ...

VLADO: Zakaj pa ne? Eno rundo za presekat.

DRAGO: Dej no mir ... Kdo bo to pil ...

VLADO: Kdo? Mi. Če je blo takrat v redu, bo tud dans.

DRAGO: Kje boš pa dobil? Ne verjamem, da ga majo. Tega clo od Staneta ne bi pričakoval ...

VLADO: Mogoče je pa kdo mislil, da lahko pride do česa takega ...?

DARKO: O čem vidva govorita?

VLADO: Dej, ne se delat še večje princeske, kot si že itak.

DARKO: Ne, res ne vem ...

VLADO: A se ne spomniš, ko smo se nalival po šoli, pri nas na dvorišču? Zadej za garažo?

DARKO: Ne vem ... Točno ... Enkrat smo nekej ... Samo se skorej nič ne spomnim.

DRAGO: Domačga ruma, ki ga je Vlado ukradel mami, se ne spomniš? Mogoče se pa spomniš, kako si pol celo popoldne pri meni bruhal v lavor ...?

- VLADO: He he ... Še en teden si hodil okrog, kot da bi te kdo iz kakšne sifilitične pasje riti potegnil ...
- DARKO: Joj, točno ... Po moje sem od groze pozabil ... Potem sem jih pa še od starega dobil ...
- DRAGO: No, vidiš, da se spomniš ...
- VLADO: Pa tega, kako si ostal zaklenjen v šolski kleti, se tudi ne spomniš?
- DRAGO: Ko si klical na pomoč, pa ti je hišnik prišel pomagat – s palco za preproge stepat ... *(Vsi se režijo.)*
- VLADO: Al pa ko si si hlače zmočil pred prvim randijem ... Vsi na plesu so mislili, da si se poscal ...
- DRAGO: Sej smo takoj uredili ...
- VLADO: Če ti ta tukaj ne bi dal svojih hlač, bi se Sandra s kom drugim mečkala v garderobi ...
- DARKO: Kako pa veš, da sva se mečkala?
- VLADO: Dej, no, mir, cela šola je vedela. Konec koncev mi je pa itak sama povedala vse detajle ... Kako te je učila –
- DRAGO: Kaj ga je učila? Tega pa ne vem ...
- VLADO: Recimo, da mu je razložila osnove ženske anatomije ...
- DRAGO: Kako pa da je Andreja tebi povedala ...
- VLADO: Veš, da obstaja ... mit, da se moški po seksu razgovorimo ...? Po moje isto velja za ženske.
- DARKO: Ti si bil z Andrejo?
- VLADO: Bolj kot ti, če smem pripomnit ...
- DRAGO: Kdaj pa? Po šoli?
- VLADO: Prej in potem.
- DARKO: Očitno bomo danes zvedeli zanimive stvari ...
- VLADO: Nimata pojma, kako zanimive.
- DRAGO: Kaj misliš s tem?
- VLADO: Nič.
- DARKO: Ti si bil tudi s Katjo, a ne?
- VLADO: Katero Katjo?
- DARKO: Tisto, ki zdej dela na občini ...
- VLADO: Če se prov spomnim, da ...
- DARKO: Pa s Silvo ...
- VLADO: Tudi kakšna Silva bi se našla ...
- DARKO: In z Bojano si se tudi baje hvalil ...?
- VLADO: No, ne vem, če sem se hvalil, ampak ...
- DRAGO: Tole je pa nova definicija intimnega prijateljstva.
- DARKO: Z Mirjam sta itak živela skupej ...

- VLADO: Pa ne bi temu tko rekel ... Nekajkrat je prespala pri meni ...
- DARKO: Ne morem verjet ... Ti si bil s skorej vsemi mojimi ženskami?
- VLADO: Dej, ne pretiravej ... Pa kakšnimi tvojimi ... Sej si vse pustil ...
- DARKO: To nima nobene veze s tem ... Dejstvo je, da si bil z istimi ženskami kot jaz.
- VLADO: Je pač mejhno mesto, mi pa moški v najboljši letih. Kaj češ ...? Branil se pa res ne bom ...
- DRAGO: Sem že slišal, da ma kdo podoben okus za ženske, ampak tole je pa vseen mal čudno ... a si res bil z vsemi –
- DARKO: Kaj pa Mojca?
- VLADO (*se reži*): To moraš pa njo vprašat ...
- DARKO: Ne morem verjet. Ne morem verjet! Ti kot kakšna hijena laziš za mano al kaj?
- VLADO: Ne vem, če je hijena primerna beseda. Hijene se tepejo za mrhovino ... Ni se mi zdel, da si kakšno od teh ravno do smrti pofukal ...
- DRAGO (*se smeji*): Kako pa zgleda, če koga do smrti pofukaš?
- VLADO: Odvisno, a si zgorej al spodej.
- DARKO: Katero si še? No, povej ... Dej, no!
- VLADO: Pa kaj ti bo to pomagalo?
- DARKO: Ne, hočem vedet! Ker se počutim ogroženga!
- VLADO: Dej, ne pretiravej, sej nisem tebe dol dal ... Mislim ... še ... (*gleda Dragota*).
- DARKO: Ja zlo smešno, zeeelooo smešno ...
- VLADO: Meni se zdi čisto zabavno ...
- DARKO: A se ti zdi, da se kdo smeje tukaj? A se ti?
- VLADO: Ne. Ampak to še ne pomeni, da ni smešno ... Še najbolj to, kako si se razburil zaradi brezvezne pizdarije ... Jaz mislim, da je čas, da presekamo ... (*Vstane.*) Tri kratke ... Bom kar dvojne naročil, da pridemo mal k sebi ...
- DRAGO: Misliš, da je to pametno?
- VLADO: A da pridemo k sebi? Nekaterim ne bi škodovalo ...
- DRAGO: Nekaterim pa najbrž bi.
- VLADO (*se ustavi*): Koga si pa mislil s tem?
(*Premor, gledata se.*)
- DRAGO: Zajebancija, brezvezna zajebancija, kot bi ti rekel ...
- VLADO (*se zareži*): Točno tko, zajebancija mora bit. Kam pa pridemo, če bi vse jemal smrtno resno ... (*Gre.*)
- DRAGO (*zase*): Mogoče smo pa že tam ...
- DARKO: Ne morem verjet ... A si videl kretena? Pa še reži se, kot da bi na lotu zadel ... Mislim ... ta res ni normalen ...

DRAGO: Pojma nimaš ...

DRAGO: Dej, no ... Kaj misliš, da je njegov življenjski cilj, da spi z vsemi tvojimi bivšimi ...? Mislim, sej ne rečem, da ni čuden, ampak ...

DARKO: Sej najbrž maš prov ...

DRAGO: No vidiš, pomiri se ... A ne vidiš, da te samo provocira?

DARKO: Misliš?

DRAGO: Veš, da uživa v tem ... Spomni se, kaj je delal puncam, če so mu ble všeč ...

DARKO: Točno ... nikol ne bom pozabil, kako je tisto malo rdečelaso v jok spravil. Kaj je že vrgla vanj?

DRAGO: Jajce. Trdo kuhano jajce ...

(Se smejita.)

DARKO: Ampak vseen mi ni vseen ...

DRAGO: On je pač tak ...

DARKO: Ja, on je pač tak ...

(Pavza.)

DARKO: Ti ... Zakaj misliš, da je on tak? Ker men se zdi, da on v bistvu ni slab človek ... Ampak obnaša se pa kot zadnji idiot in prasec ...

DRAGO: Tega nikoli ne moreš vedet ...

DARKO: Najbrž tud on ne ve ...

DRAGO: Mogoče pa ...

DARKO: Misliš?

DRAGO: Ne vem ... Ugibam ...

A ti se res ne spomniš, kako si pri meni celo popoldne bruhal, ko smo se nažrli tistga ruma?

DARKO: Ne vem ... Vem, da sem mislil, da bom jetra zbruhal, pa tega se spomnim, kako me je stari s tistim za blazine napihovat nalomil ...

DRAGO: S čim?

DARKO: Ma veš, s tistim okroglim za blazine napihovat. Taka bunka, ki si jo moral pohodit ...?

DRAGO: Aha ... S tem te je naklestil?

DARKO: Hvala bogu. Ker je prov takrat garažo pospravljal.

DRAGO: Ja ...?

DARKO: Ob steni so bla vesla za gumenjak pa ribiške palce ... V bistvu sem jo še dobr odnesel.

DRAGO: Če tko pogledam, najbrž res ...

VLADO: Ampak tega, da sem bil pri tebi, se pa v bistvu ne spomnim ... Kako je pa blo ...?

DRAGO: Inspirativno. Navdihujoče.

XVI.

VLADO: In? Si našel kej zase? Mislim, na televiziji jih pa res mora bit kot blata ...

DRAGO: Odvisno, kaj iščeš ...

VLADO: Po mojem se tam vse najde ...

DARKO (*se reži*): Tam bi celo tebi kakšna dala ...

VLADO: Jaz se ne rabim na televizijo hodit prodajat, da bi babo našel ...

DARKO: Sem pozabil, ja ... Ti jim samo lisice natakneš ...?

VLADO: Ma nataknem jaz tebe ... Čeprov enkrat se je pa res zgodil ...

DARKO: Povej, povej ...

VLADO (*se reži*): Ne morem, službena skrivnost ...

DARKO: Dej, no ... Sej ne bova nikomur povedala ... A ne, da ne ...

DRAGO: Komu nej pa povem?

VLADO: Tistim tvojim pedrom na televiziji ... Tam je itak tak brlog ...

DRAGO (*se smeji*): Pojma nimaš, kakšen ...

VLADO: No, dobimo eno noč prijavo, kaljenje javnega reda in mira, očitno si ma nek par zlo naglas za povedat, kaj si mislta drug o drugem ... Pridemo tja ... Res – ona športno pod gasom, on je bil nazadnje trezen v vrtcu ... sta že preuredila kuhinjo in sta se ravnokar spravila na dnevno sobo. Ju opozorimo, on nekej blodi, hoče odrinit kolega, pade, si razbije glavo ... Pride rešilec, njega na urgenco, njo popišemo ... Baba se očitno ne sekira preveč ... Ona bi še nekej spila ... Vprašam jo, če jo kdo odpelje v bolnico, ona pa, da ja, ampak samo jaz ... Ne zdi se mi čudno, mislim, kakšne blodnje vse človek lahko sliši ... Ni da bi govoril ... In se napakirava v avto ... Nakar ona meni sred poti, da je žejna. Ji rečem, da je v bolnici ziher kej za pit. Pa reče, da na medicinskem alkoholu še ni ... da se mora samo mal podpret, ker jo je strah bolnic ...

DARKO: In jo pelješ na pijačo in bum!

VLADO: Pomiri se ... V službi sem, kakšna pijača ... Gledam jaz njo, ne zgleda slabo, ne pije še dolgo ... In si mislim, kaj ji je, da je s takim kretenom ...

DRAGO: Veš kaj, vse ljudje naredimo, da ne bi bli sami ...

VLADO: Na žalost, ja ... In se peljeva, sva ravno čez most, tam, kjer so tisti travniki ...

DARKO: Za novimi bloki?

VLADO: Tam, ja ... In ona, da jo lulat. In rečem, nej počaka, da je še pet minut do bolnice, ona pa, da ne, da mora zdej, drugače ji bo ušlo ... Kaj

čem, ustavim. Ona kar na sredo polja, jaz si prižgem cigaret, pa se obrnem ...

DRAGO: Od kdaj si pa ti tko obziren?

DARKO: Se spomniš, ko so ga dobil na ženskem stranišču?

DRAGO: Prvič, drugič al tretjič?

VLADO: Jaz sem vsaj videl kakšno nago žensko rit ... Mislim, razen tisto od svoje mame ...

DARKO: Ma dej nehej ... Sploh ne vem, kaj sem ti šel to govorit.

VLADO: No, pa sej to je lepo ... Tko povezana družina, da se še kopate skupaj ...

DARKO: Dej, ne pretiravej ... Samo enkrat sem po nesreči stopil v kopalnico, ko se je tuširala ...

VLADO: Po nesreči se je samo –

DRAGO: Dejta nehat! Ne bom spet pol ure poslušal, kdo je komu kej z mamo. (*Pogleda Vlada.*) Kaj je blo pol?

VLADO: Kje sem že ostal?

DRAGO: Ona urinira, ti si pa obziren.

VLADO: Obziren – normalno, da sem obziren – dans te tožijo, če jim ni všeč, kako si postrižen Nikol ne veš, kakšna pizdarija lahko pride iz tega ... In tko kadim in mislim, kako smo včasih na tem travniku mačke s kamni ciljal, in kar naenkrat jo začutim za sabo. Se obrnem – mislim, lahko bi me s kolom po glavi, kar se mene tiče – nikol ne morš vedet. Ona pa, če smo vsi tko živčni, pa da se je treba včasih tud sprostit. In jo vprašam, kaj ma v mislih, in baba reče, da je žalostno, da mora takmu kerlcu to razlagat. Jaz jo gledam, si mislim “ti bom jaz mal razložil” ... A sem povedal, da je bla prov lepo ohranjena?

DARKO: Čakaj, čakaj ... A te ni še ravnokar skorej tožila? Pa s kolom po glavi? Ti pa zdey kar hlače dol pa juhu al kaj?

VLADO: Ti nimaš tri čiste o ženski psihologiji

DARKO: Pardon ... Še dobro, da jih maš ti. A si bil na kakšnem tečaju v službi? Ženska psihologija v dveh poglavjih?

DRAGO: Treh. Ne moreš met treh čistih v dveh poglavjih.

DARKO: Ne bi bil prepričan, naš Vlado je od nekdej bil talent ...

VLADO: Dobro, a vidva mislita stresat smrtonosno duhovite šale al mislita poslušat, kaj je blo?

DARKO: Oprosti, povej, povej ...

DARKO: In se spraviva midva v akcijo, k ona kar naenkrat meni, če mam kje lisice ... Mal pobuljim, pa si mislim, zakaj pa ne. Dokler ne misli mene prikrent. Pazi zdey to ... Reče, nej jo priklenem, kamor koli. Jaz jo lepo zataknem za stebriček od vrat. Ona že mokra, da se je

megla začela delat. Se fino naguzi ... Kaj nej zdej? Ne bom samo gledal, mislim, še hrane se ne spodobi stran metat, kaj šele ornk mastne pičke ... Jaz lepo uletim ... Ko se je začela dret ... Hvala bogu, da sva bla sred polja –

DARKO: Kako to misliš, da se je začela dret?

VLADO: Kako to mislim? Pa drla se je. Tko kot ti, ko si se na štriku pr telovadbi s stropa peljal pa z jajci bremzal. Mogoče še mal bolj.

DRAGO: Joj, točno ... Še en mesec si hodil, ko da bi se posral.

DARKO: Ma štrik je drsel ... Dobr, ampak jaz vem, zakaj sem se drl ... Zakaj se je pa ona?

DRAGO: Mogoče je bolj precizno vprašanje, kako se je drla.

VLADO: Pa tko, kot se baba dere, če jo fino pritiskaš ... Kaj me gledata? Najprej se dejta fukat naučit, potem pa buljita vame ... No, in – kje sem že bil?

DRAGO: Ti pritiskaš. Ona se dere. Vklenjena.

DARKO: Čakaj ... A njej je blo fino?

VLADO: Pa a ti mene zajebavaš?

DARKO: Ne ... samo ne razumem, zakaj se je drla ... Mislim ... A se je drla al je glasno stokala? Ker to bi razumel ...

VLADO: Pa komu to jaz razlagam ... A smo v vrtcu al kaj?

DRAGO: Dobro, no, ne razburjej se, sej jaz tud najprej nisem popolnoma razumel ...

VLADO: Ma ti si itak zgubljen primer ...

XVII.

MAŠA: Enkrat je pršla ena punca, no ne tko zlo punca, že bolj v letih ... Kaj pa vem kolk, dons je težko rečt. V glavnem je mela dva otroka, en v srednji, ta mal pa prvo leto faksa. Je prišla in je rekla, kaj je zdej moderno za pit. Najprej sem mislila, da me zajebava, ampak je bla preveč fina, mislim, tak tip, ki se ziher ne vlač po lokalih. Ker je vidla, da jo gledam, kot da bi rekla, da samo neki spiije, pol gre pa naprej peš čez morje v Ameriko, mi je povedala, da kakih petnajst let ni bla v lokalu. Mislim v restavracijah pa tko ja, ampak v takih pajzljih pa ne. No, sej ni rekla pajzelj. To sem jaz rekla. Ker je. No, tko sva se mal čukast gledale, pa sem ji rekla to, kar je res. Da je zdej s pijačo tko kot z modo. Važno da je, čim več pa čim ceneje. Na okus pa itak noben več ne gleda. Me je vprašala, kaj se men zdi, da je pametno, pa sem ji lepo po pravic povedala, da se mi zdi, da če se je dvajset let izogibala takim placem, kot

je tole, bi se jim lahko še naprej. To bi blo še najbolj pametno. Je rekla, da mam najbrž prov, ampak če ji jaz ne dam za pit, ji bojo dal pa kje drugje. Pa sem ji namešala mal vina pa velik kole. Itak jo je takoj prjel. Ni lagala. Ta ženska ga res ni pila. No, po treh kozarcih mi je tud povedala, zakaj pije. Dvajset let je bla srečno poročena. S tipom sta se zaletela na faksu. Dobesedno. On jo je z bicikom podrl. Ker je študiral za dohtarja, jo je odpeljal domov pa oskrbel poškodbe. Pa še kej družga, bi rekla. No, in pol je šlo tko lepo, da se kar mal dolgočasno sliš. Par let skupej, pol pa skupej živet. Pa poročit, ko sta dobla vsak svojo službo. Pa otrok. Pa še en. Njemu je šlo super v službi, pa je ona po drugem otroku kar doma ostala. On si je zmer čas zanjo vzel. Pa za otroka. Pa za familijo. Mislim njeno familijo, kar je njej blo sploh všeč, ker je bla zlo ... no bliz sta si bli s sestro. Mlajšo. Par let mlajšo. In pol je sestra še dobila otroka, nikol ni povedala, kdo je fotr, ampak se noben ni kej prida sekiral, skupej so hodil na počitnce pa potovanja pa tako ... Tamalga od sestre so kar nekak posvojil. Mislim, so bli kot ena velika familija. In pol se je lepga dne spomnila, da bo presentla moža. Šel je na nek seminar al kongres al neki tazga, nekam v neke toplice, se mi zdi, se ne spomnim točno. In ona da otroke k prijatci, ker sestra je mela pa tud neki nujnega v službi, in si je dala novo frizuro narest, pa kozmetičarka pa nova obleka, sej veste, kakšne smo me babe, če se lotmo. In se pojavi na recepciji hotela in pravi, da gre k možu. In oni jo mal čukast gledajo, ampak ji rečejo številko sobe. Na vratih je blo tist, k da se ne moti, sej veste, tist, k obesiš na kljuko, če hočeš met mir ... No, in je mislila, da spi ... No, sej tud je. V temi se je čist potih slekla pa se splazila k njemu v postlo. Se stisnila k njemu pa zaspala. Kolk smo babe včasih neumne. Grozn. Mislm, ne tolk k deci, ampak včasih smo pa res mal trapaste ...

No, zjutrej je blo velik dretja. Pa joka. Pa loputanja. Ja, seveda je mel drugo babo pr seb v postli ... In so lepo prespal celo noč kot vesela družbica. No, tko, prov bliz so si bli, bi človek lahk reku. Ženska je seveda mela živčn zlom, on je bil seveda tih, kt deci pač so, kadar drek po luftu leti pa nimajo na koga zvrnt, una druga reva je bla pa tud sam čedalje bolj bleđa. Bajje je to trajal že ne vem kolk let. Skor vsakič, k je šel na službeno potovanje.

No, in zdej se ločujeta. Bajje se še zmer prov dobr razumeta, ampak je rekla, da se ji bruha, tud če se je sam po nesreč dotakne ... Verjamem ... Sem že slišala za take primere. Pa ne sam enga. Vidte, kako je to. Človek misli, da sej veste koga za sej veste kaj drži, pol se pa vse skup sesuje kot šotor, k ga otroc za bajto iz dek nardijo.

Aja ... a sem povedala, da je bla tista druga, mislm ta, s katero je bil njen mož, njena sestra? Si morte mislt. Ga je vprašala, zakaj, pa itak ni znal nč pametnega povedat. No, sej deci tud nikol ne znajo. A veste, kaj ji je pa sestra rekla? Da si ni mogla pomagat, zato ker je vidla, kako srečna sta, in je tud ona hotla to dožvet. Babe smo včasih res trapaste. Sem jo kar čistila, to gospo. Se mi je zdel, da če si je kdo, si je pa ona zaslužila ...

XVIII.

DARKO: No, če sta končala ...?

VLADO: A sva?

DRAGO: Reci ...

DARKO: Mene je to začel jebat.

VLADO: Kaj te pa zdej jebe?

DARKO: Ma to, kar sem razlagal prej. A je človek zaljubljen al ni ... Pa to ...

VLADO: Aja ... Spet ta jajca.

DRAGO: Dej, pusti ga, nej pove, kar je hotel.

DARKO: Kaj, če se mi z mojo zgodi isto ... Mislim zdej, ko so pač stvari take, kot so ...

VLADO: Kake pa so?

DARKO: Kaj, če me mine? Mislim ... Zdej ne bom mogel kar spakirat pa it ...

VLADO: Tole je pa hud napad odgovornosti ... Upam, da ni nalezljivo ...

DRAGO: Zakaj pa zdej ne bi mogel?

DARKO: Fotr bom.

(Pavza.)

VLADO: Zajebavaš ...

DARKO: Ne. Dans so prišli rezultati testov. Stoprocentno ...

DRAGO: Ja, bravo ...

DARKO: Hvala, hvala ...

DRAGO: In kaj boš zdej?

DARKO: Ja nič, sej sem rekel, zdej bom veseli mladi očka ...

DRAGO: Ne morem verjet ... Prej bi zase rekel, da bom mel otroke. Kaj, a ti mu ne boš čestital ...

VLADO: Bom. Ampak bom tud nazdravil ... Grem iskat ... *(Odide.)*

DRAGO: Ja, čestitam še enkrat. Zdej mi je tud jasno, zakaj si tko mencial ...

DARKO: Vem, da ni nič groznega, ampak je nekako težko tako stvar povedat.

DRAGO: A nisi nič ponosen? Bodoči ata pa to?

DARKO: Ne vem ... Kaj pa vem ... Najbrž ja ... Samo je pa šok. Nisem ravno planiral. V bistvu niti ne vem, kako se je lahko zgodilo ...

DRAGO: Aja?

DARKO: Ma sej samo blodim ... Se pač zgodi, kaj češ.

DRAGO: Ja ... Za ene sreča, za druge nesreča ...

DARKO: M?

DRAGO: Ma v bistvu nič tazga. Nekateri bi bli veseli, če bi lahko meli svoje otroke.

DARKO: Ma sej sem vesel. Samo ... Mogoče mal ... šokiran.

DRAGO: To pa verjamem.

XIX.

MAŠA: Mela sem eno sošolko, ki mi je čist pijana na plesu povedala, da je bil njen prvi tip njen bratranec. Pa ne tam nek iz devetga kolena, sej to smo si tukej itak vsi, ampak prov taprav, sin od mamine sestre. Vsako leto je hodila nekam ven iz mesta k njim na počitnice in pol, ko je bla v srednji šoli, je čez vikende hodila dol žurat. In se je pač zgodil. Ne, da sta planirala pa to ... Se je pač zgodil. Mladost, pa hormoni, pa velik pijače, pa polna luna, pa maj pa vse to ... Sej veste, kako gre. In sta se tud pol mela rada, samo jima je blo jasno, da to pač ne gre. Tko pač je to.

On je na drogi končal, ona pa se je poročila z enim starim tipom in je nesrečna k pes. Stari se je pač izkazal za bolj trpežnega, kot je mislila. Enkrat sva se potem srečale nekje zunej, pa mi je razložila, da sta takrat planirala skupej pobegniti v tujino, kjer ju noben ne bi poznal in ne bi vedel za to njuno ... kaj pa vem ... skrivnost, ne. Sem jo vprašala, zakaj da nista. Veste, kaj je rekla?

“Bala sem se, da si bom zajebala življenje.” Ja.

Nikol ne moreš vedet, kako si boš zajebal življenje. Pa če si še tko pameten.

XX.

VLADO: Lepe stvari smo si dans povedal ...

DRAGO: To je res kot kakšna obletnica ... Še mal, pa si bomo začeli slike kazat ...

VLADO: Boljš slike kot tiče ...

DRAGO: Dej, ne bit degutanten.

VLADO: Jaz sem degutanten?

DARKO: Včasih si res mal.

VLADO: Aja. V redu. (*Odpije.*) Men se recimo druge stvari zdijo degutantne.

DRAGO: To bi pa podpisal.

DARKO: Jaz tud.

VLADO: Men se recimo degutantni zdijo stari prasci buzerantski, k hodjo na štacjon fantke lovit.

DARKO: Dej, ne seri ... To je samo v filmih.

VLADO: Aja? Vprašaj strokovnjaka, ti bo on povedal.

DARKO: A Dragota?

VLADO: Vprašaj našega Dragca, a je to samo na filmu. No, dej ...

DRAGO: Dej, pust pri miru, sej vidiš, da provocira ...

VLADO: Men je recimo degutantno videt starga scuzanga pedra, ki enga lepga fanta z velikimi plavimi očmi ogovori. In se mal ovohavata, pol se pa zmenta in ga mal za roko na skret odpelje. To je, recimo MENI degutantno.

DRAGO: A štacjonske kurbe ti pa niso degutantne?

VLADO: Kar se mene tiče, so to tazadnje štacjonske kurbe.

DARKO: Čakaj – a to je res?

VLADO: Pa še kako res. In veš, kakšne lepe fantičke poberemo na takih placih? Prave cukre. A ne, Dragec?

DRAGO: Ti že veš.

DARKO: Čakaj, čakaj ...

VLADO: Tud take iz finih familij ...

DRAGO: Nehej.

VLADO: S takimi finimi imeni. Recimo ... Sebastijan ... Al pa ... (*Pogleda Dragota.*) Bernard. Bernardek je tko lepo ime, a ne? (*Drago vstane in odide.*)

DARKO: Kaj je blo pa to?

VLADO: Nič posebnega. Samo zadnjič sem najinga Dragca videl z enim od teh lepih fantkov.

DARKO: Kaj? A na štacjonu?

VLADO: Ne, v eni štacuni s cunjami. Tko lepo sta se smejala en drugmu.

DARKO: A misliš ... Čakaj, čakaj ... A misliš, da ... Drago plačuje za ... neeee ... On pa ne bi.

VLADO: Si ziher? Ljudje majo včasih večje skrivnosti, kot si pa mislimo ...

XXI.

DRAGO: Spoznala sva se na nekem partyju. Takoj sem ga zagledal. No, sej ga je blo težko ne zagledat. Dobro je plesal. Res dobro. In tud zgledal. In je to tud zlo dobro vedel. Prava princeska. Zato sem bil čisto paf, ko me je ogovoril. "A nisi ti tist s televizije?" Oba sva se režala. In potem sva čvekala v kotu, kot da bi se sto let poznala. Ampak vseen sem bil presenečen, ko je rekel, nej ga peljem domov. Drug dan si ga nisem mogel spraviti iz glave. Ampak sem vedel, da je blo to to. Ena sanjska noč in lepo se bova pozdravila, ko se spet vidiva. Nakar me je poklical. Čez tri dni. Rekel je, da ne more nehat mislit name. Da sem jaz edini, ki ga vidi takega, kot je v resnici. In če bi se lahko videla. In tko so stvari počasi postale resne. Ja, vem, da ma preteklost. Ampak kdo pa nima skrivnosti? Al pa stvari, za katere mu je žal, da jih je naredil? In ne, ni me sram tega, kar je počel. Tud to je on.

XXII.

DARKO: Lepo. Mislim, lepo, da si našel nekoga ...

VLADO: Kok je to lepo. A ma mogoče kdo robčke? Mal so se mi oči orosile.

DARKO: Dej, ne seri.

VLADO: Ne, res. Take buzerantske pravljice pa že dolg nisem slišal. A si mogoče razmišljjal, da bi pravice prodal za kakšno limonado?

DRAGO: Kje pa je Simona?

DARKO: Doma. Sem ji rekel, če bi se nam pridružila, ampak ni razpoložena. Sej veste, kako je z ženskami. Mislim, sploh v tem stanju.

DRAGO: Škoda. Nazadnje smo se imeli pa tko lepo ... Kaj pa, če bi jo še enkrat poklical?

DARKO: Ma ne vem ...

DRAGO: Dej no, prov lepo bi jo blo videt. Jaz sem prepričan, da bi jo tud Vlado zlo rad videl.

DARKO: Aja? A vidva spet govorita?

VLADO: Ne da bi jaz vedel.

DRAGO: No, ampak zdej boš moral pa mal požret ponos. Kako bi pa zgledalo, če ne bi govoril z ženo od prijatelja? Sej se planirata poročit?

DARKO: Najbrž se bo treba, ja. Ampak nisva še nič govorila o tem.

DRAGO: No, Vlado ... Bivša gor al pa dol, tole boš moral uredit.

VLADO: Zase se brigej.

DRAGO: A sta že kej razmišljala o imenu?

DARKO: Ne še. Sej niti ne veva, al je fant al punca.

DRAGO: Če bo fant, bi mu lahko dala ime po kašnem dobrem prijatelju.

Vlado bi blo na primer super.

VLADO: Nehej.

DRAGO: Ker on je v bistvu velik naredil za to mlado družino.

DARKO: Ne razumem.

DRAGO: Mislim, da je prov nesebično pomagal. V bistvu je prov vse dal od sebe.

VLADO: Drž gobec.

DRAGO: A veš, ko sta mela krizo, pred kakšnima dvema mesecema? Ko je šla Simona za vikend k mami?

DARKO: Ja?

DRAGO: A misliš, da se je vidla samo z mamo?

VLADO: Drž gobec pa pejt na štacjon fantke lovit, ne pa da tle drek mešaš.

DARKO: Pa kaj vidva govorita?

DRAGO: V bistvu o tem, kdo je v koga kej vtikal.

VLADO: Ti boš že vedel, k ti ga je vsak usran buzerant v mestu v rit vtanil.

DRAGO: Mam pa že raj, da mi ga vtaknejo, kot da ga podtaknem ...

DARKO: Kaj podtakneš?

DRAGO: Kaj se pa podtika?

VLADO: Sam tih bod.

DRAGO: Kukavice so zlo zanimive, kar se tega tiče ...

DARKO: Pizda ti materina! Mojo babo si šel nategnit.

DRAGO: In to s konkretnimi rezultati.

DARKO: Od kod pa ti to veš?

DRAGO: Vačsih se s Simono slišva. Stare prjatlice, bi rekel Vlado.

VLADO: Nikol ni znala držat gobca.

DARKO: Jaz ti bom glavo odprl.

VLADO: Stari, res ni blo zanalašč.

XXIII.

MAŠA: Dokler sem bla v srednji, sem mela sošolko, ki je zanosila. No, to nič takega. Mislim, sej je skorej vsaka kdaj zanosila, samo ta je bla bolj štorasta. Mislim ... ne vem, če je štorasta prava beseda. Bolj počasna je bla. In nekako ni pravi čas odpravila. V bistvu dolg sploh

nismo opazile, da je kej narobe. Bla je čedalje bolj okrogla, ampak itak je bla bolj bunka in se ni takoj videl. Jaz sem mislila, da se je nesrečno zatrapala, pa se mal preveč s sladoledom tolaži. Ampak njo je kar napihval. Nazadnje je mela trebuh kot buhtelj.

Doma ni nič povedala, smo zvedle kasneje. Reva si najbrž ni upala. Sej to razumem. Sem mela sosedo, ki jo je stari vsakič s pasom, ko se mu je samo zazdel, da se je pogovarjala s kakšnim fantom. Si je pa privoščila, ko je šla študirat. Mislim, da je šla študirat samo zato, da bi ušla od doma. In dans ma lepo službo pa prov fina dva mulca. Zadnjic sem jo srečala. Fino je videt, kako ljudjem rata v življenju. Ja ...

Aja. Ta sošolka. Najbrž mislite, da bo zdej kakšna blazna drama za v črno kroniko ...

Niti slučajno. Mislim, da je bla v sedmem mesecu, ko jo je pogruntala prfoksa za telovadbo. Reva se je pozabila opravičit, da ma ta rdečo. In to ene par mescev zapored. No, sej mal je perje po luftu letelo. Ravnatelj pa socialna delavka pa vse to. Ampak se je izkazal, da so njeni starši zlo normalni ljudje. Bolj preprosti, pa taki tihi ... Ampak so razumel. Ta sošolka je lepo v miru rodila prov lepo okroglo punčko in še šolo je lahko kasnej končala. Starši so pazil na otroka. Ja, včasih se lepo izteče. Kaj sem hotla povedat? Včasih je pametnej povedat stvari takoj, ko se zgodijo. Ker ma strah po navadi večje oči, kot je pa res. Mislim, kot se potem izkaže. Da je res. No, so pa tud primeri, ko je lažje ne vedet. Če ga recimo tvoj okol serje, pa ni nič resnega ... In podobni primeri. Samo ... težko je vedet, kdaj povedat in kdaj ne. In kaj povedat.

Zdej pa bod pameten, če si lahko ...